

HÍR

Az Országúti Ferences Templom Hirdető Lapja

**„Veszem az üdvösség
kelyhét, és segítségül
hívom az Úr nevét.”**

(Zs 115,13)

XIII. évfolyam 7. szám

Nagyböjt 2. vasárnapja

2012. március 4.

A Szentatya nagyböjti üzenetéből I.

A nagyböjt ismét alkalmat ad arra, hogy a keresztény élet középpontjáról elmélkedjünk: a felebaráti szeretetről. Ez ugyanis alkalmas időszak, hogy Isten ígéje és a szentségek segítségével megújulva folytassuk hitbeli utunkat, személyesen és közösségre egyaránt. Ezt az utat az imádság és a megosztás, a csönd és a böjt jellemzi, miközben várjuk, hogy átéljük a húsvéti örömet.

1. „Figyeljünk egymásra”: felelőség a testvér iránt

Az első szempont az egymásra „odafigyelésre” szóló felhívás: az itt használt görög szó a katanoein, amelynek jelentése jól megfigyelni, figyelmesnek lenni, tudatosan nézni, észrevenni valamit. Megtaláljuk az evangéliumban, amikor Jézus hívja a tanítványokat, hogy „nézzék” az ég madarait, amelyek nem fáradnak, de a gondoskodó és előzékeny isteni gondviselés mégis odafigyel rájuk (vö. Lk 12,24); másutt pedig azt mondja,

hogy mielőtt a testvér szemében észreveszik a szálkát, „vegyék észre” saját szemükben a gerendát (vö. Lk 6,41). Ezt a szót megtaláljuk a Zsidókhöz írt levél egy másik részében is, mint felhívást, hogy nézzük „hitvallásunk követét és főpapját, Jézust” (vö. Zsid 3,1). Az ige tehát a buzdítás elején arra hív minket, hogy másokra szegezzük tekintetünket, mindenekelőtt Jézusra, és hogy figyeljünk egymásra, ne legyünk részvétlenek, közömbösek a testvérek sorsa iránt. Gyakran ugyanis ez az ellentétes magatartás érvényesül: a közömbösség és érdektelenség. Ezek önzésből fakadnak, amely a „magánszféra” tiszteletben tartásának látszatát ölti magára. Ma is erővel visszhangzik az Úr szava, amely mindannyiunkat arra hív, hogy gondját viseljük a másik embernek. Isten ma is azt kéri tőlünk, hogy testvéreink „örzöi” legyünk (vö. Ter 4,9), olyan kapcsolatokat teremtsünk, amelyekre jellemző a kölcsönös gondoskodás és a figyelmes-

ség a másik javára, az ő teljes javára. A felebarát iránti szeretet nagy parancsolata megkívánja és sürgeti azt, hogy a saját felelősségünk tudatában legyünk azok iránt, akik hozzánk hasonló teremtmények és Isten gyermekei. Annak a ténynek, hogy minden ember testvérünk, akik sok esetben a hitben is testvéreink, arra kell elvezetnie minket, hogy a felebarátainkban valódi hasonmásunkat (alter ego) lássuk, akit Isten végtelenül szeret. Ha ezzel a testvéri tekintettel nézünk másokra, akkor a szolidaritás és az igazságosság, valamint az irgalmasság és az együttérzés természetes módon fakadnak majd szívünkéből. Isten szolgája VI. Pál pápa kijelentette, hogy a világ ma főleg testvériség hiányban szenved: „A világ beteg. Baja nem annyira az, hogy kiadtak a segélyforrások, vagy hogy ezeket egy kisebbség fölözi le, hanem az, hogy hiányzik a testvéri kötelék az emberek és népek között.” (*Populorum progressio* kezdetű enciklika [1967. március 26.], 66)

A másik iránti figyelem azt jelenti, hogy a jót kívánjuk számára minden szempontból: fizikai, erkölcsi és lelki szempontból. Amellett, hogy a kortárs kultúra látszólag elvesztette a jó és a rossz iránti érzéket, határozottan ki kell jelentenünk, hogy a jó létezik és győzedelmeskedik, mert Isten „jó és jót osztogat” (vö. Zsolt 119, 68). A jó az, ami felkelti, védi és előmozdítja az életet, a testvériséget és a közösséget. A felebarát iránti felelősség azt jelenti, hogy azt akarjuk és azt tesszük, ami neki jó, arra vágyunk, hogy ő is megnyíljon a jó logikájára. A testvér iránti törődés azt jelenti, hogy felnyitjuk a szemünket arra, amire szüksége van. A Szentírás óv minket attól a veszélytől, hogy szívünk meg-

keményedjen egyfajta „lelki érzéketlenségtől”, amely vakká tesz minket a másik szenvedése iránt. Lukács evangélista Jézusnak két olyan példabeszédét írja le, amelyek egy-egy példával bemutatják ezt az állapotot, ami kialakulhat az ember szívében. Az irgalmas szamaritánusról szóló történetben a pap és a levita közömbösen „továbbmennek” az úton fekvő ember mellett, akit rablók fosztottak ki és vertek össze (vö. Lk 10, 30-32). A dúsgazdag ember történetében a gazdagságban eltelt ember nem veszi észre a szegény Lázár helyzetét, aki éhen hal az ajtaja előtt (vö. Lk 16,19). Mindkét esetben az „odafigyelésnek”, a szerető és együttérző tekintetnek az ellenkezőjét látjuk. Mi akadályozza ezt az emberséges és szerető tekintetet a testvér iránt? Gyakran az anyagi gazdagság és túltelítettség, de az is, hogy saját érdekeinket és aggodalmainkat minden elé helyezük. Sosem szabad képtelenné válnunk az irgalmas szeretetre a szenvedő iránt, sosem szabad, hogy szívünk annyira tele legyen saját dolgainkkal és problémáinkkal, hogy sükketté váljon a szegény ember kiáltása előtt. Viszont éppen az alázatos szívből és a szenvedés személyes megtapasztalásából fakadhat egy belső megnyílás az együttérzésre és az empátiára: „Az igaz megérti a kisemberek ügyét, a gonosz azonban nem ismer megértést” (Péld 29,7). Így válik érthetővé azok boldogsága, „akik sírnak” (Mt 5,4), azaz mindazoké, akik ki tudnak lépni önmagukból, és megindítja őket mások fájdalma. A találkozás a másik emberrel és szívünk megnyitása az ő szükségleteire, alkalmat ad az üdvösség és a boldogság megtapasztalására.

A testvérré való „odafigyelés” magába foglalja a lelki javáról való gondos-

kodást is. És itt szeretnék emlékeztetni a keresztény élet egy olyan aspektusára, amely úgy tűnik, feledésbe merült: a testvéri figyelmeztetés (correctio fraterna) az örök üdvösség távlatában. Napjainkban az emberek általában eléggé fogékonyak azokra a gondolatokra, amelyek a másik ember testi és anyagi jólétével való törődésről és a karitatív szeretetről szólnak, de szinte egyáltalán nem esik szó a testvérek iránti lelki felelősségről. Nem így az első századok egyházában és a hitben valóban érett közösségekben, ahol nemcsak a testvér testi egészségét viselik szívükön, hanem a lelki egészségét is az örök élet távlatában. A Szentírásban olvassuk: „... a bölcsét fedd meg, az majd szeret érte! Adj tanácsot a bölcsnek, és még bölcsőbb lesz, tanítsd az igazat, s gyarapítja a tudását” (Péld 9,8-9). Maga Krisztus parancsolja, hogy figyelmeztessük a testvért, ha az bűnt követ el (vö. Mt 18,15). A testvéri figyelmeztetésre használt ige – elenchein – ugyanaz a szó, amely a megintés prófétai, keresztényekre jellemző küldetését jelöli egy olyan nemzedékkel szemben, amely szemet huny a rossz felett (vö. Ef 5,11). Az Egyház hagyománya az irgalmasság lelki cselekedetei között tartja számon a „bűnösök megintését”. Fontos, hogy újra felfedezzük a keresztény felebaráti szeretetnek ezt a dimenzióját. Nem szabad hallgatni a rossz láttán. Azoknak a keresztényeknek a magatartására gondolok itt, akik az

emberekre való tekintettel vagy egyszerűen kényelemből inkább alkalmazkodnak az általánosan uralkodó mentalitáshoz, minthogy figyelmeztetnék testvéreiket azokra a gondolkodás- és cselekvésmódokra, amelyek ellenkeznek az igazsággal és nem követik a jó útját. A keresztény számonkérést azonban sosem az elítélés vagy a vádaskodás lelkiülete mozgatja; mindig szeretetből és irgalomból történik és a testvérek javával való igazi törődésből fakad. Pál apostol kijelenti: „Testvérek, ha valakit botláson értetek, ti, akik lelkiek vagytok, intsetek meg a szelídség szellemében. De ügyelj, hogy magad kísértésbe ne essél!” (Gal 6,1). Individualizmussal átítatott világunkban újra fel kell fedeznünk a testvéri figyelmeztetés fontosságát, azért, hogy együtt haladjunk előre az élet-szentség felé. Az igaz is hétszer elesik (vö. Péld 24,16), írja a Szentírás, mindannyian gyengék vagyunk és vannak hiányosságaink (vö. 1 Jn 1,8). Nagy szolgálat tehát egyrészt másoknak segíteni, másrészt engedni, hogy nekünk segítsenek eljutni igaz önismeretre, hogy jobbá tegyünk saját életünket és helyesebben járjunk az Úr útján. Mindig szükség van olyan tekintetre, amely szeret és kijavít, ismer és elismer, megkülönböztet és megbocsát (vö. Lk 22,61), ahogy ezt Isten tette és teszi mindannyiunkkal.

(Folytatjuk!)

Csütörtök estéenként 8 órai kezdettel szentmisét mutat be hazánkért Dankó Iván atya a **Krisztus Király templomban** (Keleti Károly u. 39.). Szeretettel ajánljuk ezt az imaalkalmat a plébániánkon meghirdetett imaév keretében azoknak a kedves híveknek, akik felelősséget éreznek és imáikkal szeretnének közbenjárni Magyarorszáért!

Templomunk programjai (2012. március 4. – 2012. március 18.):

A nagybőjt folyamán **minden pénteken 5-kor keresztutat** járunk.

Március 4., vasárnap, délután 5-6 óráig Szentségimádást tartunk.

Március 9-10., péntek és szombat, az atyák lelki napja miatt **a gyóntatás elmarad.**

Március 11., vasárnap, az esti fél 8-as szentmise keretében **katekumen-szertartás** lesz a bérnalkozásra készülő fiataloknak. Imádkozzunk értük!

Március 16., péntek, egész napos Szentségimádást tartunk, a **reggeli ½ 8-as mise végétől este 5-ig. Kérjük a híveket, iratkozzanak fel** a Szentség őrzésére a szokásos módon! **Szeretettel hívunk és várunk mindenkit, aki a közös imádságba ilyen módon is szívesen bekapcsolódik, szolgálva ezzel a saját hitének megerősödését, és egyben plébániaközösségünk és nemzetünk lelki megújulását.**

„Az ember azt hitte, elég, ha ezt vagy azt megteszi, hogy kedves legyen Isten előtt. De Isten nem valamit vár az embertől, hanem őt magát akarja. Az ember nem üdvözülni cselekedetei által, bármilyen jók is legyenek azok. Saját magának kell Isten művévé válnia.” (Eloi Leclerc: Egy szegény ember bölcsessége)

Március 22., 23., 24., csütörtök, péntek és szombat, az **esti 6-os szentmise keretében** tartjuk idei **nagybőjti lelkigyakorlatunkat**. Az elmélkedéseket **Vértesaljai László** jezsuita atya vezeti. Témája: A belső út Szent Ferenc és Lisieux-i Kis Szent Teréz nyomán. A lelkigyakorlat egyben felkészülés a **betegnek szentségének vételére, melyet március 24-én, szombaton este 6-kor fogunk kiszolgáltatni**. A szentség felvételéhez feltétel a **szentgyónás és a jelentkezési lap**, melyet a portán lehet kérni.

Jó volt látni, hogy hamvazószerdán tele volt a templom, a lelkigyakorlatot is ugyanolyan fontos nagybőjti felkészülésnek szánjuk, nagyon várjuk a testvéreket!

A **lemondások perselye** folyamatosan várja azon testvérek adományait, akik hétköznapi életükben valamiről lemondást vállalnak, és melynek értékét a plébánia által támogatott szegényeknek szeretnék eljuttatni. Az elmúlt két hétben a perselyben összesen **19.805 Ft** gyűlt össze, melyet szegény családok megsegítésére fordítottuk. Nevükben is köszönjük a testvérek áldozatos támogatását!

A **ferences iskolák javára 961.000 Ft-ot** kaptunk a kedves testvérektől. Hálásan köszönjük!

Templomunk évközi működési rendje:

Miserend: H-Szo: ½8 és este 6; Vas.: ½7, 8, 9, 10, 11, ½1, este 6, ½8.

Gyóntatás: H-Szo: ½8 - ¼9, este ½6 - ½7 és 7-8. Vas.: d.e. ½8 - 1, este ½6 - 8.

Iroda: H: d.e. ½9 - 11, K-P: ½9 - ½12, és du. 5 - 6.

A Budapest-Országúti Szent István első Vértanú Plébánia templomának lapja.

Megjelenik kéthetente 1000 példányban. Felelős kiadó P. Horváth Achilles ofm. plébános.

Cím: 1024. Budapest, Margit krt. 23. A rendház telefonja: 212-5628. Iroda telefonja 315-0944.

E-mail: orszagut@ofm.hu WEB: www.orszagutiferencsek.hu